

زیر آسمان فیروزهای

صبا علیزاده و آندریاس اشپکتل در برج آزادی

گروه هنر: کنسرت مشترک صبا علیزاده و آندریاس اشپکتل با عنوان «یادهای پراکنده» اول آذر در سالن اصلی برج آزادی برگزار می‌شود. صبا علیزاده و آندریاس اشپکتل تاکنون ۱۷ کنسرت در اروپا برگزار کرده و اکنون برای نخستین‌بار در برج آزادی تهران روی صحنه می‌روند. در این کنسرت قرار است دو قطعه از آلبوم «یادهای پراکنده» اثر علیزاده و نیز قطعاتی از اشپکتل به همراه آثار مشترک این دو نوازنده اجرا شوند. صبا علیزاده، پسر حسین علیزاده، نوازنده کمانچه و آهنگ‌ساز، حدود دو سال است که با آندریاس اشپکتل، آهنگ‌ساز، نوازنده و شاعر اتریشی، همکاری مشترکی در زمینه موسیقی تجربی و الکترونیک دارند. برج آزادی از ساعت ۲۰:۳۰ شاهماه پنجشنبه، یکم آذر، میزبان کنسرت «یادهای پراکنده» خواهد بود. علاقه‌مندان می‌توانند برای تهیه بلیت این اجرا به سایت ایران‌کنسرت مراجعه کنند.

گروه موسیقی ترنج ویژه بانوان در نیاوران

گروه هنر: گروه موسیقی ترنج ویژه بانوان، به سرپرستی مریم نیک‌بین و تهیه‌کنندگی گروه فرهنگی، هنری آریا، سوم آذرماه در فرهنگ‌سرای نیاوران روی صحنه می‌رود. در بخش اول این کنسرت قطعات خاطره‌انگیز موسیقی ایرانی با پیانو و آوای مریم نیک‌بین و به همراهی گروه «ترنج» به اجرا درمی‌آیند. در بخش دوم این کنسرت قطعات محلی با گوش‌های کردی، لری، خراسانی، جنوبی، شمالی، آذری و شیرازی با همراهی حرکات فولکلور و آیینی به طراحی و سرپرستی مهرنوش مه‌رین‌فر برای مخاطبان اجرا خواهد شد. اعضای گروه موسیقی ترنج عبارتند از: نغمه اعلاهی (مستور)، سوبنا نظامی (کمانچه)، آبتنا صادقی (تار)، مارتال خلیلی (دف)، دایره و تمپو)، سمیرا مهرافشا (تنبک) و نقاره آذری) و مریم نیک‌بین (خواننده و نوازنده پیانو). کنسرت موسیقی گروه ترنج ویژه بانوان، ساعت ۲۰ در سالن خلیج‌فارس فرهنگ‌سرای نیاوران برگزار می‌شود.

نمایش برگزیده جهان از ایتالیا در جشنواره کودک همدان

گروه هنر: نمایش «داستان یک مرد و سایه‌اش»، به کارگردانی جوزپه سِمرارو از کشور ایتالیا، در بیست‌وپنجمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک‌ونوجوان همدان اجرا می‌شود. در آغاز این نمایش صحنه خالی است، نورها خاموش می‌شوند و سپس مردی معمولی روی صحنه می‌آید و شروع به ساختن خانه‌اش با آجرهای نامرئی می‌کند. نمایش «داستان یک مرد و سایه‌اش» تولید کمپانی پرینسیپو آتیوو تِرو است که از کشور ایتالیا به مدت ۵۵ دقیقه در جشنواره اجرا می‌شود. جوزپه سِمرارو و داریو کادی بازیگران نمایش هستند. طراح نور مارکو مرکانتی و صدا و موسیقی کاری از لنو بارتلو است. جوزپه سِمرارو، نویسنده و کارگردان نمایش محسوب می‌شود. جوزپه سِمرارو پس از سال‌ها فعالیت و تجربه در زمینه کارگاه‌های آموزشی تئاتر در بین سال‌های ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۹، با هنرمندان ایتالیایی و خارجی، کمپانی «پرینسیپو آتیوو تِترو» را بنیان‌گذاری کردند. این کمپانی در سال ۲۰۰۷ تولیدات خود را عرضه کرد. از اولین اجراهای جوزپه سِمرارو می‌توان به نمایش‌های «چریان‌ها» و «من دارم تعجب می‌کنم که جن به پری‌ها مثل پروانه‌ها پرواز می‌کنند»، اشاره کرد. یکی از کارهای او که توانست به مرحله نهایی جوایز سال ۲۰۰۸ راه یابد، نمایش «داستان یک مرد و سایه‌اش» است. این اثر توانست جایزه «ایلو» را در جشنواره تئاتر کودک‌ونوجوان و همچنین جایزه «پاداو» را در سال ۲۰۱۰ به خود اختصاص دهد. بیست‌وپنجمین جشنواره بین‌المللی تئاتر کودک‌ونوجوان از ۲۹ آبان تا سوم آذرماه با دبیری مریم کاظمی و به میزبانی شهر همدان برگزار می‌شود.

اکران قطعی «مارموز» و «بمب یک عاشقانه» در آذرماه

فیلم سینمایی «مارموز»، به کارگردانی کمال تبریزی، قطعا آذرماه در سینماهای سراسر کشور اکران می‌شود. غلامرضا فرجی، سخنگوی کارگروه اکران، در گفت‌وگو با خبرنگار ایلنا با اعلام این خبر افزود: اکران فیلم سینمایی «سرو زیر آب» به کارگردانی محمدعلی باشه‌آهنگر در گروه سینمایی آزادی و فیلم سینمایی «آستیکمات» در گروه سینمایی باغ کتاب از روز چهارشنبه، ۳۰ آبان، آغاز می‌شود. وی ادامه داد: قرارداد اکران فیلم «بمب یک عاشقانه» در گروه سینمایی ماندانا بعد از پایان اکران فیلم «دری آملول» و قرارداد اکران فیلم سینمایی «مارموز»، به کارگردانی کمال تبریزی، بعد از پایان اکران فیلم آستیکمات در گروه سینمایی باغ کتاب و قرارداد اکران فیلم «قانون مورفی» در گروه سینمایی استقلال بعد از پایان اکران فیلم «پاستارونی» ثبت شد.

این روزها برخی از منتقدان جدی سینمای ایران وقتی به مشکلات سینما اشاره می‌کنند، در لایه‌لای حرف‌های خود به موضوعاتی مانند مداوم تبعیض و بی‌عدالتی، بی‌کاربودن جمع زیادی از اهالی سینما، رانت‌خواری در بخش‌های پول، سرمایه و حتی سوز، پول‌شویی، انحصار در بخش نمایش، اعمال نظارت‌های سلیقه‌ای در بخش‌های مختلف؛ از پروانه ساخت گرفته تا نمایش و… اشاره می‌کنند. از آنجا که همچنان بخش دولتی در سینما ریشه دوانیده، پس بخش عمده نگاه‌ها جدا از «خانه سینما» به سازمان سینمایی وزارت ارشاد معطوف می‌شود. چون حتی «خانه سینما» از محل «بودجه دو درصد» از سوی وزارت ارشاد ارتزاق می‌شود. حال کارشناسان یکی از اشکالات وارده به بخش نظارتی را متوجه «شورای پروانه ساخت» می‌دانند و معتقدند این شورا و به‌خصوص چگونگی دریافت «پروانه ساخت» کارکرد خود را از دست داده است؛تا تحلیلم ارائه‌شده هم به این شکل است که اساسا آیین‌نامه پروانه ساخت به استناد آیین‌نامه وزارتخانه اعمال می‌شود که در حقیقت یک آیین‌نامه داخلی است و از نظر قانونی الزام‌آور نیست.

هرچند بحث حذف مجوز ساخت به دوران صدارت زنده‌یاد سیف‌الله داد در معاونت وقت سینمایی وزارت ارشاد مربوط می‌شود که در نهایت او فقط توانست «مجوز تصویب فیلم‌نامه» را ملغی کند و «مجوز ساخت» را هم به درجه‌بندی کیفی سه عامل اصلی ساخت یک فیلم؛ یعنی فیلم‌نامه‌نویس، کارگردان و تهیه‌کننده منوط دانست. به‌طوری‌که اگر یکی از اضلاع این مثلث واجد شهرت و توانمندی باشد دیگر نیازی به تغییرات اساسی در جامعه و سيطرة تکنولوژی‌ها در دوران صدارت محمدحسن پُرشک، معاون اسبق سینمایی، هم درجه‌بندی فیلم‌ها که تا آن زمان به شکل «الف»، «ب» و «ج» اعمال می‌شد، ملغی شد. اما تا امروز «شورای پروانه نمایش» همچنان پابر جاست و زیر نظر افراد منتخب دولت به برخی فیلم‌نامه‌ها اجازه ساخت می‌دهند و به برخی‌ها نه؛ ناگفته نماند که در دنیا هم اساسا برای ساخت فیلم‌ها هم مجوز می‌دهند. اما روال و کارکرد آنها متفاوت از وضعیت فعلی سینمای ایران است. در این مسیر اصناف، به‌خصوص صنف تهیه‌کنندگان و نهادهای مدنی تعیین‌کننده هستند؛ به‌طورمثال در آمریکا بعد از نگارش فیلم‌نام یک فیلم‌ساز یا حتی دانشجوی سینما، فرمی را پر می‌کند که در آن هویت فردی که می‌خواهد فیلمی بسازد احراز می‌شود. اصلا به محتوا و موضوع فیلم‌نامه – به‌جز یک مورد خاص- کاری ندارند. ولی در آن به لوکیشن فیلم‌برداری اشاره می‌شود. سپس مبلغی معین واریز و در نهایت پروانه فیلم صادر و ارسال می‌شود تا هرگاه در خیابان پلیس یا دوربین حرفه‌ای یا غیرحرفه‌ای مواجه شد، با نشان‌دادن آن پروانه امنیت کار فیلم‌سازی تضمین شود. صادرکننده چنین پروانه‌هایی صنف تهیه‌کنندگان هستند که اصلا ربطی به دولت ندارند و قبل از اکران هم نهادهای مدنی متشکل از افرادی متخصص مانند روح‌شاس، جامعه‌شناس و… هم هستند که فیلم‌ها را درجه‌بندی و برخی از فیلم‌ها را برای افراد زیر ۱۳ سال یا ۱۸ سال

ممنوع اعلام می‌کنند. به‌هرحال آنچه در سینمای ایران مهم و ضروری به نظر می‌رسد این است که هرآنچه در محدوده سانسور سلیقه‌ای و فرصت‌های نابرابر برای رانت‌جویی وجود دارد، بهتر است ملغی شود و جای خود را به عدالت و فرصت برابر برای تمامی اهالی سینما بدهد.

■ ■ ■

اخیرا شورای راهبردی سینما که متشکل از جمعی از سینماگران هستند، درباره لزوم حذف پروانه ساخت بیانه صادر کرده و در کنار آن موارد مختلفی نیز اشاره شده است.

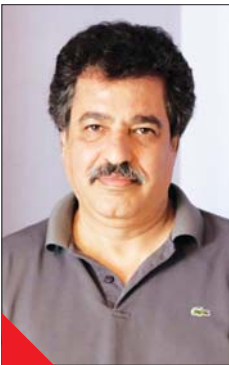
علیرضا ریسیان، فیلم‌ساز و یکی از اعضای این شورا، دراین‌باره به «شرق» گفت: «به نظر می‌رسد امروز بحث «پروانه ساخت» بر اساس آیین‌نامه وزارت ارشاد که بیشتر مصوبه داخلی است با توجه به تغییرات اساسی در جامعه و سيطرة تکنولوژی‌ها و فضاهای مجازی از حیِز انتفاع افتاده، ضمن اینکه وجهت قانونی هم ندارد. کم‌اینکه ما امروز شاهد هستیم که تاترها قبل از اجرای عمومی، یک‌بار به نمایش درمی‌آیند و بعد مجوز نمایش دریافت می‌کنند یا دربارۀ مطبوعات و کتاب هم نظارت بعد از چاپ وجود دارد. پس مناسب است چنین فرصتی هم برای فیلم‌ها میسر شود، چون دادن پروانه ساخت نه‌تها سود فرهنگی ندارد، بلکه فرصت‌های مناسب و برابر را از سینماگران می‌گیرد».

کارگردان فیلم «پرونده هاوانا» درباره رانت نهفته در «پروانه ساخت» توضیح داد: «همین که بعضی‌ها می‌توانند مجوز ساخت بگیرند و بعضی‌ها نمی‌توانند یعنی رانت وجود دارد. درحالی‌که چرا چنین فرصتی برای همه سینماگران به وجود نمی‌آید؟ درحالی‌که اگر مجوز ساخت به طور عادلانه به همه متقاضیان داده شود، آن‌وقت ضمن احترام به شخصیت فیلم‌سازان، تازه درباره سرمایه‌گذار و عوامل می‌توان وارد بحث شد. جمال ساداتیان، تهیه‌کننده سینما، در ابتدا وضعیت موجود سینما را این‌گونه تحلیل کرد: «درست است که اغلب معتقدند که سینما، اوقات فراغت مردم را پر می‌کند، اما جدای از آن، دارای ظرفیت راهبردی بالاست، اما متأسفانه در این سال‌ها به دلیل برخی کاستی‌ها ما نتوانستیم از همه امکانات آن بهره ببریم که به نظر می‌رسد باید این مسیرها کارشاشی شود؛ مثلا چرا مخاطبان سینما را حدود ۳/۵ تا

هنر

لزوم مجوز ساخت فیلم؛ آری یا نه

فرانک آرتا



علیرضا ریسیان

چهارمیلیون نفر بدانیم. درحالی‌که برای جمعیت ۸۰ میلیونی ایران، دست‌کم ۵۰ درصد آن، یعنی ۴۰ میلیون نفر آن باید مخاطبان سینما باشند. با این نگاه به نظر سینما در یک پلاتکلیفی به‌سر می‌برد. ما یک‌بار باید مطالبات خود را مطرح کنیم، اما همچنان دچار روزمرگی شده‌ایم و دائما درگیر این دور تسلسل هستیم.

تهیه‌کننده فیلم «برف روی کاج‌ها» افزود: «در بخش پروانه ساخت به دلیل اعمال نظرات سلیقه‌ای و گاهی هم غیرعادلانه فیلم‌نامه‌ها لطمه می‌خورند. و درنهایت فیلم ساخته‌شده از آن ابتر می‌شود. به‌همین دلیل مدت‌هاست ما فیلم‌های خوب، باکیفیت و درعین‌حال پر فروش نداریم؛ درحالی‌که اگر اجازه بدهیم که فیلم‌نامه در ابتدا ساخته شود، آن وقت بعدازآن از طریق دریافت پروانه نمایش، صاحب فیلم‌ها می‌توانند این مسیر هم صاحب فیلم ریسک را می‌پذیرد؛ چون اصل بر این است که همه ما به قانون تمکین می‌کنیم و درعین‌حال خطوط قرمز را هم می‌شناسیم. در حقیقت با حذف پروانه ساخت ظرفیتی به وجود می‌آید تا با همه سینماگران عادلانه برخورد شود».

مهدی سرحداده‌چی، فیلم‌نامه‌نویس، دراین‌باره به «شرق» گفت: «اصولا پیشنهاد ما این بود که ارائه پروانه نمایش اختیاری شود. اگر برخی‌ها تمایل دارند به روش قبل عمل کنند، تصمیم با خودشان است، اما اگر کسی نخواهد به آن تمکین کند، باید بتواند آزاد باشد و فیلمش را بعد از ساخت برای ارشاد نمایش می‌توانند مجوز ساخت بگیرند و بعضی‌ها نمی‌توانند یعنی رانت وجود دارد. درحالی‌که چرا چنین فرصتی برای همه سینماگران به وجود نمی‌آید؟ درحالی‌که اگر مجوز ساخت به طور عادلانه به همه متقاضیان داده شود، آن‌وقت ضمن احترام به شخصیت فیلم‌سازان، تازه درباره سرمایه‌گذار و عوامل می‌توان وارد بحث شد».

امیرحسین آژیر، مدیر بخش فیلم‌سازی، در این باره به «شرق» گفت: «ما به صورت حرفه‌ای در سینما هستیم، عضو این شورا هستیم. به طور مثال من نوعی به‌عنوان فیلم‌نامه‌نویس چرا باید ایده خلافتان خودم را در اختیار عده‌ای قرار دهم که بالقوه رقیب من هستند».

درحالی‌که هنوز فیلم‌نامه‌ما ساخته نشده است؟! ضمن اینکه برای وجود این شورا اصولا قانونی وجود ندارد و به‌راحتی می‌توان آن را کنار گذاشت. درنهایت هم پیشنهاد می‌شود سینما در درازمدت به دست اهالی سینما اداره شود؛ یعنی با تغییر مدیران، حرکت سینما دچار لکنت نشود یا اعمال سلیقه‌ها تمام شود». در بخشی از بیانه به نهم «شورای راهبردی سینما» آمده است: «امروز همه می‌دانند که حال سینما خوش نیست. وقتی از نوع سینمایی که مسئولان شعار حمایت از آن را می‌دهند، کسی خبر ندارد، می‌توان دریافت که فیلم‌سازان مستقل با گرایش‌ها و سلیقه‌های متفاوت در چه وضعیتی قرار دارند. اراده ساختن فیلم‌های متفاوت و ماندن در سر پیمان‌ها و آرمان‌های فرهنگی، موجب تسخّر و ریشخند کسانی است که فاش می‌پرسند: «کلّ سینمای ایران چنّد؟».

در ادامه آمده است: «بایز آمده و همه چیز را برده و بزرگان جز به رنگ زرد سینما و عکس گرفتن در حواشی آن، رغبتی ندارند. سبک‌های متنوع سینمایی ایران در روندی آشکار به‌تدریج تحیف‌تری می‌شوند و مسئولان به هنرمندان صاحب‌سبک علاقه‌ای ندارند و از رخوت آنان لذت می‌برند؛ اما هشدار که این رخوت هرگز به یک سبک یا یک سلیقه یا باوری خاص محدود نخواهد شد.

در موقعیتی گرفتار شدیم که در آن، دوستان و دشمنان قدیمی سینما به یک اندازه منفعل و بی‌چاره شده‌اند. ائتلاف‌ها و هم‌پیمانی‌های سابق در هم شکسته و اهالی سینما یا در خانه منتظرند دق کنند یا بیرون آمده‌اند تا در این آشفته‌بازار به ناچار، فقط گلیلم خودشان را از آب بیرون بکشند.حال که ما نمی‌توانیم شرایط خارج از سینما را تغییر دهیم، چرا بر تغییر ساختار عقیده، فرسوده، سنتی و ناکارآمد مدیریت سینما اصرار نداشته باشیم. آتپایی که در برابر تغییرات مقاومت می‌کنند، از چه چیزی می‌ترسند؟ دیگر چه چیزی باقی مانده که می‌خواهند آن را حفظ کنند؟ ما اصرار داریم که سینما دوباره سینما شود، با همان طراوتی که پیش‌ازاین داشت. اصرار داریم که همه دیده شوند، همه بیایند و فیلم‌های خود را بسازند و ملت سینما خودشان از میان موضوعات و سلایق متعدد، فیلم مورد علاقه خود را انتخاب کنند. رونق گرایش‌های فیلم‌سازان را نباید و نمی‌شود به تساوی تقسیم کرد؛ اما نباید اجازه داد که رونق نوعی از سینما، با مدیریت عده‌ای سودجو، انواع دیگر سینما را خفه کند.ما اصرار داریم که اجبار برای گرفتن پروانه ساخت برداشته و تقاضای اخذ پروانه ساخت اختیاری شود.

ما اصرار داریم بخش مدیریت دولتی سینما به شکل واقعی درآید و کوچک و چابک شود. ما اصرار داریم صنف سینما واقعی و مستقل شوند. ما اصرار داریم تهیه‌کنندگان را تشکیلاتی واحد عمل کنند تا بتوانند از آسیب‌های شرایط خاص اقتصادی جلوگیری کنند. ما اصرار داریم اشکال اعلام‌نشده اما واقعی انحصار در بخش و نمایش پرچیده شود. و سرانجام برای چندمین بار اصرار می‌کنیم با نگارش و تصویب قوانینی تازه، اداره سینما به دست اهالی آن سپرده شود».

زیر درختان زیتون

اکران «و کیارستمی ادامه دارد…» در گروه «هنرو تجربه»



گروه هنر: فیلم مستند بلند «و کیارستمی ادامه دارد…» ساخته احسان ناجی از روز شنبه ۱۰ آذرماه ۱۳۹۷ در گروه سینمایی «هنرو تجربه» اکران می‌شود. آیین افتتاح و نمایش ویژه این فیلم مستند ۹۸دقیقه‌ای در موزه سینمای ایران و از ساعت ۱۸ روز دهم آذرماه با حضور هنرمندان برگزار می‌شود. ساخت این فیلم در سال ۱۳۹۵ و یک هفته پس از درگذشت عباس کیارستمی آغاز شده و تا سال ۱۳۹۶ ادامه پیدا کرده است.

جوایز اسکار افتخاری اعطا شد

گروه هنر: آکادمی علوم و هنرهای سینمایی اسکار در دهمین دوره جوایز «گاورنر»، از چندین سینماگر با اعطای جایزه اسکار افتخاری تقدیر کرد. در جوایز «گاورنر» ۲۰۱۸ که امسال به سبب آتش‌سوزی‌های بزرگ در کالیفرنیا بدون مراسم فرش قرمز برگزار شد، «جان بیلی»، رئیس آکادمی، در صحبت‌هایی بیان کرد بیش از هزارو ۴۰۰ نفر از آمریکایی‌ها بر اثر این آتش‌سوزی‌ها بی‌خانمان شده‌اند و بخشی از تاریخ ما نیز در کمپانی پارامونت که محل نمایش تابستانی فیلم‌های صامت بود، از دست رفته است. در این مراسم از «سیسیلی تاپسون»، بازیگر ۹۳ساله آمریکایی که دوره فعالیت هنری‌اش از فیلم «صدای بلند» تا فیلم «خدمتگاران» را شامل می‌شود، «لالو شیرفین»، آهنگ‌ساز ۸۶ساله فیلم‌هایی همچون «لوک خوش‌دست»، «هری کنیف» و «ساعت شلوغی» و «ماروین لوی»، مسئول امور تبلیغاتی فیلم‌ها در هالیوود، با اعطای جایزه اسکار افتخاری تقدیر به عمل آمد.

«ماروین لوی» همکار خود را با «استیون اسپیلبرگ» از سال ۱۹۷۷ و فیلم «خوردر نزدیک از نوع سوم» آغاز کرد و در ادامه در فیلم‌های «ای‌تی»، «فهرست شیندلر» و «لینکلن» نیز به همکاری با «اسپیلبرگ» ادامه داد. آکادمی اسکار همچنین جایزه یادبود «ایروینگ جی. تالبرگ» را به «کاتلین کندی» و «فرانک مارشال»، زوج تهیه‌کننده هالیوودی، اعطا کردند که تهیه‌کنندگی مجموعه فیلم‌های «بورن»، «مونینخ» و «حس ششم» را برعهده داشته‌اند. «کاتلین کندی» در سال ۲۰۱۲ از ریاست کمپانی کندی/ مارشال کناره‌گیری کرد و ریاست کمپانی لوکاس‌فیلم را برعهده بگیرد. وی اولین زنی است که از ابتدای اعطای جایزه «ایروینگ جی. تالبرگ» در سال ۱۹۳۷، موفق به کسب جایزه می‌شود. «کلینت ایستوود» و «تام هنکس» از جمله چهره‌های سرشناس سینمایی حاضر در مراسم دهمین دوره جوایز سینمایی گاورنر آکادمی اسکار بودند.

«روز سینمای ایران» در جشنواره فیلم منچستر

گروه هنر: جشنواره بین‌المللی فیلم کوتاه منچستر در کشور انگلستان برنامه ویژه‌ای را تحت عنوان «روز سینمای ایران» اختصاص داده که با نمایش ۱۵ فیلم کوتاه و یک انیمیشن همراه است. این برنامه با نمایش یک انیمیشن بلند و ۱۵ فیلم کوتاه داستانی در روز ۲۵ نوامبر (چهارم آذر) در این جشنواره برپا می‌شود که شامل نمایش فیلم‌های کوتاه «روتوش» (کاوه مظاهری)، «برای فروش» (علی بنائیان)، «مانیکور» (آرمان فیاض، «زونا» (طوفان نهان‌قدرتی)، «قضیه مامان‌سوری» (حسین هجرتی)، «سکوت» (مهدی بورجیان)، «بک روز ساده» (مهدی بورجیان)، «هدیه» (سحر ستوده)، «هزارتو» (شیوا نوری)، «آتن» (حسین شاعری)، «کاوگانی» (سپیده ولی‌نژاد)، «درخت» (حمیدرضا درویش)، «پاپ‌کورن» (میلاد فرج‌اللهی)، انیمیشن بلند «آخرین داستان» (اشکان رهگذر) و انیمیشن‌های کوتاه «روابه» (صادق جوادی) و «بدو رستم بدو» (حسین ملایمی) می‌شود. همچنین فیلم «لوتوس»، به کارگردانی محمدرضا وطن‌دوست، در هفتمین حضور بین‌المللی خود در بخش رقابتی جشنواره بین‌المللی فیلم «منچستر» انگلستان به نمایش درمی‌آید و با ۱۱ فیلم مستند دیگر از کشورهای برزیل، آمریکا، نروژ، آلمان، هند، لهستان، انگلستان، فنلاند، کلمبیا، روسیه، کنگو و تاجیکستان رقابت خواهد کرد. نمایش فیلم سینمایی روی پرده می‌روند. جشنواره بین‌المللی فیلم منچستر «کینو فیلم» یکی از مهم‌ترین رویدادهای فیلم کوتاه و انیمیشن مستقل و هنری انگلستان است که از تاریخ ۲۴ نوامبر تا دوم دسامبر (سوم تا ۱۱ آذر) برگزار می‌شود.